

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 20 centimes.
De aankondigingen, per driekwart, 15 centimes.
De rekamers, per driekwart 25 centimes.

De Postrijder verschijnt s' dingsdags, s' dondersdags en zaterdags.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, grootte markt, 51, en bij alle post-directeurs.
Alle toezending van brieven, aansonden, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 3 AUGUSTUS.

Welke tribunalen zullen dat gaan zijn?

De tijd zal gaan komen dat 't ministerie zijne plaatszuchtige vriendekes ten volle zal kunnen voldoen.

De afzetting-wet der magistraten van 70 jaren zal binnen 14 dagen in gang zijn.

Men zal de tribunalen vervuld zien met ongeleerde en onverstandige jonge liberale substituten en rechters. Reeds van nu af treft men jonge magistraten aan hoegenaamd niet bekwaam om hun ambt te vervullen.

Wat zal het niet gaan zijn met het in voege brengen der afzetting wet uitgebreid in het logke en uitgevoerd door 't ministerie naar de aangiften en rekommandationen der kopstukken der francmaçons-logien?

Beklagenswaardig is dat land welk zoo ver gedreven is de tribunalen te gaan samenstellen, niet uit magistraten vol bekwaamheid en talenten, het is gelijk aan welke opinie zij behooren, maar uit jonge onbaardige en onwetende kweekelingen der francmaçons-logien, wiens eenige titels de partij en religiehaat zijn.

Welken eerbied zal de magistratuur daarbij winnen?

Welk gezag zal zij daardoor verwekken? Welke waarborg zal zij bij zulke benoemingen kunnen geven?

En nogtans de magistraten, de rechters die zulken eerbied moeten inboezemen, die zulke waarborg van rechtvaardigheid moeten geven!... O België!...

Nog een teeken des tijds.

Wij hebben onlangs reeds gezien dat de katholieke denkwijze verscheidene maal gezepraald heeft in de laatste kiesworstelingen, die, in de tot hertoe meest aan het liberalismus verslaafde steden van het Walenland, hebben plaats gehad.

Den 20 dezer hebben de onafhankelijke kiezers eene nieuwe zege behaald in eene gedeeltelijke gemeente kiezing, te Arlon, waar twee leden moesten gekozen worden, ter vervanging van M. F. Berger en Verbrugge, ontslaggevers.

De kiezers van Arlon hebben gedaan wat onze vrienden van Luik, Dinant, Verviers, Namen en Gosselies gedaan hebben. Zij hebben getoond dat zij insgelijks het liberaal juk van het doctrinarismus moede waren.

Men weet hoe machtig de familie Tesch in dat gewest is en dat M. Em. Tesch, broeder van den oud-minister van justicie, er aan het

hoofd der liberale partij staat. Die familie heeft zoodanig het kiezerskorps naar zijne pijpen doen dansen, dat het eindelijk moede is geworden en de banden heeft verbroken die het in de liberale slavernij gekluisterd hielden.

Voor de eerste stemming waren er twee kandidaten die zich de plaats betwisteden: de ene, M. de greffier Kathelin, was voorgesteld door M. Tesch, de andere, M. de ingenieur Leclere, voorgedragen door de onafhankelijken.

Er waren 225 kiezers aanwezig; M. Kathelin kwam 108 stemmen, en M. Leclere 111. In de balloteering werd de onafhankelijke kandidaat gekozen met 115 stemmen.

In de tweede stemming hebben de vrienden van M. Kathelin dezes kandidatuur behouden tegenover degene van M. notaris Bosseler; maar de kiezers hebben nog eens, en met eene groote meerderheid, de ministeriële slaaf verstoten en M. Bosseler gekozen.

Men ziet het, men gevoelt het, er is eene algemeene schokking in den liberaterwinkel: hij kraakt in zijne grondslagen.

In den Postrijder van den 9 julij hebben wij de wonderbare genezing gemeld van eene jufvrouw van Borgloon. Voor degenen onzer lezers die zich de zaak niet meer zouden herinneren, zullen wij herhalen dat jufvrouw Theresia-Maria Peters, dochter van den achtbaren gemeente-onderwijzer van Borgloon, 22 jaren oud, met eene lamheid geslagen was die haar in de onmogelijkheid stelde niet alleen van te gaan of te staan, maar zelfs van recht op eenen stoel te zitten. Men was noodzaak haar bed in en bed uit te dragen. Een harer beenen was zonder gevoel en veel korter als het andere. Zij kon zich zelfs niet bewegen in eenen loopwagen dien men voor haar gemaakt had.

De menschelijke kunst was tegen deze krankheid onmachtig gebleven. Verscheidene geneesheeren hadden alle mogelijke pogingen in het werk gesteld; de toestand der ongelukkige jufvrouw bleef onveranderlijk. Alle inwoners van Borgloon kunnen hiervan de waarheid getuigen.

Ziende dat de menschelijke wetenschap haar niet kon helpen, heeft jufvrouw Peters met betrouwen haren toelucht genomen tot het gebed. Zij heeft zich doen dragen naar Ryckel waar de H. Eutropia vereerd wordt. Daar begon zij met een overgroot betrouwen eene novene of negeendaagse gebed oefening. De derde nacht voelt zij eene heviger pijn dan gewoonte en 's morgens staat zij genezen op. Zoo volkomen genezen dat het onmogelijk is te zeggen dat zij ooit lam geweest is.

Dat zijn geene uitvindels of geene zagen

van oude wijven. De echtheid van al deze dadzaken is bewezen, en wie er aan twijfelt kan zich van derzelve waarheid te Borgloon gaan verzekeren. Noemt dat *mirakel* of noemt dat anders; altijd is het zeker dat jufvrouw Peters die doorgeenen geneesheer kon geholpen worden, den derden dag harer novene aan de H. Eutropia geheel genezen is.

Er zijn in Tongeren sommige gazetjes die geestig vinden van alle zaterdagen te spotten met hetgeen zij noemen het bijgeloof of de superstitie dergenen die geloof hechten aan de wonderbare genezing van jufvrouw Peters. Zouden deze groote geesten zoo goed willen zijn van ons te zeggen op welke manier zij de genezing uitleggen? Want aan de genezing valt niet meer te twijfelen.

Mejufvrouw Peters bevond zich verleden donderdag in Tongeren, vergezeld van haren achtbaren vader. Wij hebben haar zien gaan zonder de minste moeite en zoo vrij in al hare bewegingen dat niemand kan zeggen dat zij ooit kreupel geweest is. Wij hebben haar zelve alle omstandigheden harer krankheid en harer genezing hooren vertellen, en ons dunkt niet dat in haar verhaal veel stof tot spottendheid te vinden is.

Wij moeten aan onze liberale vrijegeesten nog eene vraag doen. Dewijl zij niet willen aannemen dat eene kwaal die door de geneesheeren ongeneesbaar verklaard is, op eene bovennatuurlijke wijze kan genezen worden, dewijl zij niet gelooven aan de kracht van het gebed, waarom gaan zij dan in de kerken den *Te Deum* bijwonen op den verjaardag der vaderlandsche gebeurtenissen? Wat is de *Te Deum* anders als een lofzang om den Almachtigen te bedanken voor de weldaden die hij aan het vaderland vergund heeft, een gebed om Gods zegen en bescherming voor land en Koning te bekomen? Wanneer het liberaal ministerie den *Te Deum* aankondigt, waarom komen onze liberale gazetten dan niet bewijzen dat dat zingen en dat bidden slechts aperijen en superstitie zijn? Van twee zaken eene: of zij gelooven niet aan de kracht van het gebed en dan moeten zij den *Te Deum* afschaffen; of zij gelooven dat de *Te Deum* aan het land de goddelijke bescherming kan bezorgen en dan hebben zij het recht niet van te twijfelen aan de wonderbare genezing van Rijckel, des te meer omdat het waarschijnlijk is dat Onze Lieve Heer zoowel als sint Eutropia meer aandacht geeft op het gebed eener ootmoedige dochter dan op het paradespel onzer opgeblazene liberalen.

De landbouw afdeling van het kanton Borgloon heeft voor den 17 september aan-

staanden eenen prijkskamp ingericht van smidswerk.

Er zullen aanzienlijke prijzen toegewezen worden aan de hoefsmeden welke, onder het oog van den jurij het best een paardensvoet zullen beslagen hebben, en door de uitgezonden welke de jurij hun vragen zal, het bewijs zullen hebben gegeven van de grondigste kennissen in hun ambacht; er zijn daarenboven prijzen bestemd voor de paardensmeden welke de schoonste verzameling hoefijzers en beslagingswerktuigen zullen ten toon stellen.

Alle paardensmeden, leden eene landbouwssectie der provincie Limburg, zijn tot dezen prijkskamp toegelaten, alsook diegene welke zich lid zullen maken van de afdeling Borgloon of van eene andere afdeling der provincie Limburg voor den eersten september aanstaaende.

De volgende prijzen zullen uitgedeeld worden:

EERSTE AFDEELING.

Bijzondere prijkskamp onder de hoefsmeden van het kanton Borgloon.

Eerste prijkskamp: Beslaging der trekpeerden.

1° prijs,	50 franken en een diploma.
2° »	25 » »
3° »	20 » »
4° »	15 » »

TWEDE AFDEELING.

Algemeene prijkskamp onder de peerdensmeden van het kanton Borgloon en die der provincie Limburg.

Tweede prijkskamp: Beslaging der trekpeerden.

1° prijs,	55 franken en een diploma.
2° »	25 » »

Derde prijkskamp: Onder de peerdensmeden van het kanton Borgloon en die der provincie Limburg.

Beslaging der prachtpeerden op de hand bewerkt. — Eere prijzen:

1° prijs,	40 franken en een diploma.
2° »	30 » »
3° »	20 » »

DERDE AFDEELING.

Vierde prijkskamp: Voor de schoonste verzameling hoefijzers en beslagings werktuigen.

1° prijs,	50 franken en een diploma.
2° »	20 » »
3° »	10 » »

Om tot den prijkskamp toegelaten te worden, moeten de verzamelingen ten minsten twaalf verschillende hoefijzers en daarenboven drie beslagingsstuigen bevatten, namelijk: het veegmes (afstekmes), de nijptang en den hoefhamer.

LYONSCH E TOONEELEN

UIT DE TIJDEN VAN HET SCHRIKBEWIND.

(Vervolg en einde)

De inwoners waren nog nauwelijks wakker. Op de straat ontmoette ons slechts hier en daar een meisje, dat barrevoets hare koe naar de wei leidde en met nieuwsgierige blikken ons voorbij zag trekken. Eerlang echter geraakte in het vlek alles in beweging; de vensters gingen open, men trad op straat en keerde in huis terug, enz. Ons gezicht bracht verwondering te weeg, die spoedig in schrik verkeerde. Bij elk huis hielden wij stil; de commissaris trad binnen, en ik volgde hem met vier of vijf man. Zijn gedrag jegens de bewoners was barsch en gebiedend, en zijne oogen gingen bespiedend in het rond; maar de voorste huizen beoordeelen aan arme lieden, de muren der kamers waren naakt, de bedden slecht, kortom hij vond niets, dat zijne oplettenheid weerdig was. Slechts in een dier wooningen bemerkte hij op den schouwrand het een of ander vuur beeldje in eene gemeen houten lijst. Terstond nam hij het en wierp het in het vuur, dat op den haard brandde, terwijl hij de huizen genoten eene strafrede over hun bijgeloof hield, dat zij vorderen nog in huis hadden. Daarna legde hij voor hen, waarschijnlijk om mij te toonen, hoe belangloos hij te werk ging, een paar adsignaten, die geene waarde hadden, op de tafel, en wij verwijderden ons. Het vervolg zal leeren, hoe groot zijne belangloosheid was.

Hoe nader wij bij het midden van het vlek kwamen, des te fraaijer worden de huizen, en hun delftig voorkomen bewees dat zij door

welgoede lieden bewoond werden. Ons gezicht bracht bij bezen de grootste ontzetting te weeg; allen waren zij als door den bliksem getroffen, want hun waren de schriktooneelen bekend, die dagelijks te Lyon voorvielen. Vrouwen, meiden, kinderen, alles schreeuwde door elkander, en de mans traden ons, met de bleekheid van den doodsangst op het aangezicht, te gemoet.

« Treedt nader, burgers!» riep hun het comités-lid toe; « maar weet, ik heb strenge bevelen, en plicht gaat vóór alles; gij moet mij naar Lyon volgen.»

Men kende hier, gelijk ik gezegd heb, den gang der zaken te Lyon, en de bloedige gruwelen, die er plaats hadden; men wist, dat ieder, die opgebracht werd, in de gevangenis kwam en dat daaruit maar één weg was, te weten die naar de slachtbank. Derhalve kunt gij denken, welk een schrik de Lyonsche moorderijen hier en overal in het rond verwekt hadden. Op de woorden van den commissaris begonnen de vrouwen te schreeuwen en vielen op de knieën of in onmacht. Hij zweeg eenige minuten lang, om zijne woorden tijd te laten de vereischte werking te doen, en voegde er bij: « Ik begrijp, dat u dit onrust; voor den drommel! wij zijn ook niet van steen. Daarom hoort verder, wat ik te zeggen heb; ik zie dat gij wakkere lieden zijt; onder ons gezegd, er is misschien nog wel een middel om elkander te verstaan.»

Deze straaf van hoop helderde de aangezichten dier goede lieden weder op, en zij luisterden met open mond naar hetgeen hij zeide

« Bezit gij geld of kostbaarheden? Zoo gij ze op het altaar des vaderlands ten offer brengen en mij eenigzins schadeloos wilt stellen, zal ik een oog toedrukken en u te huis laten.»

Olschoon deze taal van den commissaris, die

zich door mijne tegenwoordigheid volstrekt niet lieten verhinderen onbeschaamd den strikroover te spelen, mij in mijn binnenste verontweerdige, liet ik hem hiervan niets in het minst merken; integendeel dwong ik mij volkomen onverschillig te schijnen, want zoo ik ook slechts met 't hoofd geschild had, zou zou het gewis mij niet lang meer vast op den romp gezeten hebben. Gij kunt wel denken, dat die arme lieden geen oogenblik aarzelden uit te leveren, wat zij slechts aan geld of geldswaarde bezaten; verscheidene hunner, die geen of te weinig klinkende munt in huis hadden, brachten ouderwetsche horlogien, kleinnooden of wat zij anders aan oude, van hunne voorouders geërft en tot nog toe zorgvuldig bewaarde familiestukken bezitten mochten, aan. Den commissaris was alles, wat hij ontving, nog te weinig; hij kweldde de arme beangsten onberthertig, tot dat zij een ruimer losgeld betaald hadden. Zoo ging het van huis tot huis, door geheel het vlek, overal onder dezelfde omstandigheden en met gelijke uitkomst, en de plundering der rijke inwoners werd op deze wijze in stilte en zonder zeer merkbaar opschudding volbracht.

Toen wij in de nabijheid der kerk kwamen zeide mij het comités-lid, dat hij ook bij den pastoor zijn bezoek wilde afleggen, er schertsend bijvoegende: « Men moet zich verwijten, bij wien het ook zij een bezoek verzuimd te hebben.»

De woning van den pastoor was een half onder klimop en wijsgaardloof verborgen huisje. Op den drempel zat een armoedig gekleed kind, dat in de morgenzon met eene geit speelde, die aan een boom vastgebonden stond. Wij vonden den pastoor in eene karig gemeubelde kamer op een ouden armstoel in een hoek zitten lezen. Het was een grijsaard van rijzige, waagere gestalte,

min of meer gebukt gaande, met lange gepoederde haren; hij hief het hoofd op, en zag ons, door zijne groote brilglazen, verwonderd aan.

De commissaris trad, zonder eenige plichtpleging, op hem toe, en zeide, terwijl hij zich zelf niet verweerdigde den ouden man te groeten: « Gij moet ons volgen, vriend; de commissie heeft u vragen doen; maak u derhalven gereed, met ons naar Lyon te gaan, en dat wel op staanden voet.»

De pastoor nam zijn bril af, legde dien in zijn boek en stamelde eenige onverstanebare woorden.

« Pruttel maar niet tegen, » zei de commissaris; « wij hebben geen tijd te verliezen en keeren zoo aanstonds naar Lyon terug.»

De goede man stond nu eindelijk op en zei met siddere stem: « Ik geloof dat men mij niets te verwijten kan hebben.»

« Dat kan hier niet onderzocht worden. Er is niet anders op, gij moet terstond met ons mee.»

De pastoor werd bleek en herhaalde: « Mijnheer in den geheelen omtrek weet men, dat ik de wetten gehoorzaam en derhalve...»

« Wees dan gerust, » hernam de commissaris; de wet is rechtvaardig. Voor het overige, « voegde hij er bij, neem ik u onder mijne bescherming en zal u te Lyon niet verlaten.»

« Het is goed, mijnheer; ik ben gerust en zal u volgen.»

« Ja, maar oogenblikkelijk, »

« Ik ben gereed »

« Te Lyon zult gij geld noodig hebben; in de gevangenis heeft men niet alle gemakken; geeft mij dus slechts al wat gij bezit; ik zal het voor u bewaren.»

De pastoor haalde de schouders op, opende een groote ouderwetsche kast, en nam er een papierje uit, in hetwelk twee kroonstukken van zes livres